

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวกับสาเหตุของการสอบตกของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาโดยตรงนั้น ยังไม่มีผู้ทำมาก่อน แต่ก็มีงานวิจัยหรือบทความที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในด้านการเรียน ซึ่งได้พูดถึง ปัญหาต่าง ๆ ที่น่าจะเป็นสาเหตุของการสอบตกได้ และพอจะสรุปได้ดังนี้

ก. เอกสารและงานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2499 ประยูร โชติพุทธกษมะ¹ ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเด็กวัยรุ่น โดยใช้วิธีศึกษาเป็นรายบุคคล ได้พบว่า ในบรรดาปัญหาที่เกิดขึ้นแก่เด็ก เช่น ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนและปัญหาเรื่องความประพฤติ ปรากฏว่า จำนวนไม่น้อยที่สาเหตุของปัญหา เนื่องมาจากการขาดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2502 ดาวัลย์ ส่งสกุล² ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่มีความสุข โดยศึกษากับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 620 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนชายในอัตราร้อยละ 63.87 และนักเรียนหญิงในอัตราร้อยละ 50 ตอบว่า การเรียนอ่อนเป็นปัญหาซึ่งทำให้ไม่สบายใจ และเมื่อศึกษาเข้าไปถึงสาเหตุของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ได้พบดังนี้คือ นักเรียนชายในอัตราร้อยละ 13.96 และนักเรียนหญิงในอัตราร้อยละ 22.58 ตอบว่า เรียนวิชาบางอย่างไม่เข้าใจ และไม่รู้เรื่อง

¹ประยูร โชติพุทธกษมะ, "อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อเด็กวัยรุ่น" (วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2499), หน้า 14.

²ดาวัลย์ ส่งสกุล, "การสำรวจสาเหตุที่เด็กวัยรุ่นไม่มีความสุข" (วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502), หน้า 39 - 40.

โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ นอกจากนี้แล้วยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีก ซึ่งอัตราร้อยละของผู้ตอบไม่มากนัก คือไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน ครูเร่งสอนตอนใกล้สอบตามไม่ทัน และอายุไม่กล้าถามเมื่อเรียนไม่รู้เรื่อง

ในปี พ.ศ. 2506 ปรากฏ ประชาชนมัธยม 1 ได้ศึกษาถึงปัญหาของเด็กวัยรุ่น โดยศึกษากับนักเรียนหญิง จำนวน 312 คน ซึ่งเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ ม.ศ. 1 ถึง ม.ศ. 3 ปรากฏผลดังนี้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนเป็นไปในลักษณะพื้น ๆ นักเรียนยังคงไม่กล้าถามคำถามระหว่างการเรียนหรือแม้กระทั่งเลิกเรียนแล้วก็ไม่กล้าถามหรือขอคำแนะนำจากครู ซึ่งทำให้นักเรียนมีลักษณะเฉื่อยชา นักเรียนมักกังวลเกี่ยวกับวิชาที่เรียนว่ายากเกินไป ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากวิชาเหล่านั้นยากเกินไปจริง ๆ ก็ได้ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระหว่างเด็กและผู้ปกครองหลายครอบครัว ยังมีลักษณะห่างเหินกัน ซึ่งมีผลทำให้เกิดความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันตลอดจนเกิดความขัดแย้งกันขึ้น

ในปี พ.ศ. 2506 สมถวิล วิเศษสมบัติ² ทำการวิจัยเรื่องสาเหตุการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนกลุ่มประชากรคือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 500 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ในด้านสภาพทางบ้านที่ระอำนวยการบ้าน มีนักเรียนในอัตรา ร้อยละ 24 ตอบว่า บิดามารดาไม่สนใจกับความเป็นอยู่และการศึกษาของบุตร และร้อยละ 21 ตอบว่า เสี่ยงวิฤตและโทรทัศน์รบกวน สำหรับด้านอิทธิพลของสภาพและสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนต่อการทำงาน of นักเรียนนั้น นักเรียนในอัตรา ร้อยละ 29 ตอบว่า อากาศร้อนอบอ้าว และร้อยละ 22.4 ตอบว่า เสี่ยงภายนอกกรบกวนสมาธิ

¹ ปรากฏ ประชาชนมัธยม, "ปัญหาการศึกษาของเด็กวัยรุ่น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์-บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506), หน้า 76 - 77.

² สมถวิล วิเศษสมบัติ, "สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506), หน้า 18 - 22.

ในปี พ.ศ. 2507 มนตรีพิทย บัญญูเรื่อง 1 ได้ศึกษาเกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมและครอบครัวของเด็กที่มีปัญหาในโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 15 คน พร้อมกับเด็กที่ไม่มีปัญหาอีก 15 คน ผลการวิจัย ปรากฏว่า ทางด้านสถานภาพทางการสมรสของบิดามารดาของเด็กทั้งสองพวกนั้นแตกต่างกันคือ เด็กที่ไม่มีปัญหานั้น บิดามารดาอยู่ร่วมกันในอัตราร้อยละ 73.33 ส่วนเด็กที่มีปัญหามีบิดามารดาอยู่ร่วมกันในอัตราร้อยละ 60.00 และบิดามารดาหย่าร้างกันในอัตราร้อยละ 13.33 ในขณะที่เด็กที่ไม่มีปัญหา ไม่ปรากฏว่ามีบิดามารดาหย่าร้างกัน สำหรับด้านความเป็นอยู่ในครอบครัวนั้น ปรากฏว่า เด็กที่มีปัญหาอยู่ในสภาพครอบครัวที่ไม่มีความสุขถึงร้อยละ 26.67 ในขณะที่เด็กที่ไม่มีปัญหาอยู่ในสภาพครอบครัวที่ไม่มีความสุขเพียงร้อยละ 6.67 เท่านั้น

ในปี พ.ศ. 2507 เกื้อน สุภาพ 2 ได้ศึกษาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหา 5 คน เป็นนักเรียนซึ่งเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ได้พบว่า สภาพครอบครัวของเด็กทั้ง 5 คนนั้น แต่ละครอบครัวเข้าลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

1. ครอบครัวที่อยู่กันอย่างยัดเยียดมีสมาชิกในครอบครัวมาก ขาดระเบียบวินัยที่
2. ครอบครัวที่ยากจนแร้นแค้น เกิดจากผู้เป็นกำลังของครอบครัวเกียจคร้านเจ็บป่วย สามีภรรยาตายหรือแยกกันอยู่ ค่าครองชีพสูงมีรายได้น้อย
3. ครอบครัวที่มีแต่ความเสื่อมและเลวลง เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นนักดื่มสุรา เล่นการพนัน มีเมียช้อย ภรรยาผิดๆ อาชีพไม่สุจริต พูคาหายาบคาย ทุบาย ฯลฯ

มนตรีพิทย บัญญูเรื่อง, "สภาพแวดล้อมและครอบครัวของนักเรียนที่มีปัญหาและไม่มีปัญหาในโรงเรียนมัธยมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 15 - 23.

2 เกื้อน สุภาพ, "การศึกษาวัยรุ่นที่มีปัญหา 5 คน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 38.

4. ครอบครัวที่ขาดบางอย่าง เช่น ไม่มีที่พักผ่อนหย่อนใจ ไม่มีเวลาว่าง
ขาดเครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค

ในปี พ.ศ. 2507 เรณู ฤกษ์บรรเทิง¹ ได้ศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการ
เรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครพนม โดยศึกษาจากนักเรียนจำนวน 700 คน ได้พบ
ว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนที่เด่นชัดคือ ปัญหาเกี่ยวกับสติปัญญา ซึ่งมีอัตราสูงสุดถึง ร้อยละ
43.86 สำหรับปัญหาเกี่ยวกับทางบ้านและทางโรงเรียนนั้น นักเรียนให้ความสำคัญเท่ากัน คือใน
อัตราร้อยละ 19.57 ปัญหาอื่น ๆ ที่รองลงมาคือ ปัญหาด้านสุขภาพ และปัญหาด้านสังคม

บุญยืน พังสะอาค² ก็ได้ศึกษาถึงปัญหาเช่นเดียวกัน โดยศึกษากับนักเรียนในระดับ
มัธยมศึกษา จำนวน 803 คน ที่จังหวัดนครนายก และได้พบว่า สิ่งที่นักเรียนทุกระดับทั้งหญิงชาย
ประสบปัญหาและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนเป็นอันดับแรก คือ ฐานะทางบ้านไม่ดี มีเงินค่าใช้จ่ายไม่
เพียงพอ ส่วนปัญหารองลงมาตามลำดับคือ ผู้ปกครองไม่สนับสนุนและให้กำลังใจ อุปสรรคการเรียน
ไม่ครบ บ้านอยู่ไกลจากโรงเรียนมาก ต้องทำงานทางบ้านมาก สติปัญญาไม่ดี มีเสียงรบกวนขณะทำ
งาน ครูดุเกินไป ครูไม่เพียงพอ และยังไม่เห็นทางศึกษาต่อ

กัลยา สฤษดิ์กุล³ พுகถึงสาเหตุที่นักเรียนสอบตกไว้ ดังนี้คือ

1. ครูลาหยุดราชการแล้วไม่มีครูสอนแทน ทำให้การสอนไม่ติดต่อกัน นักเรียน
จึงมีความรู้อ่อน
2. ครูไม่พอกับจำนวนห้องเรียน

¹ เรณู ฤกษ์บรรเทิง, "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
จังหวัดนครพนม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 145.

² บุญยืน พังสะอาค, "การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
จังหวัดนครนายก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 131.

³ กัลยา สฤษดิ์กุล, "การแก้ปัญหานักเรียนซ้ำชั้น," ศูนย์ศึกษา 12 (พฤษภาคม 2508): 23-24.

3. ครูทำการสอนไม่ถูกวิธี
4. ครูทำการสอนไม่เต็มที่
5. ครูมีวณใจกับงานธุรการ กิจกรรมพิเศษ และงานปรับปรุงอาคารสถานที่

มากกว่าคุณภาพในการสอน

6. ครูไม่เข้าใจวิธีการวัดผลและตั้งมาตรฐานในการสอนไว้สูงเกินไป
7. นักเรียนยากจนขาดเครื่องเรียน เสื้อผ้า และอาหาร ทำให้เรียนไม่

ติดต่อกัน

8. นักเรียนมีสุขภาพไม่ดี
9. นักเรียนมีสติปัญญาต่ำ
10. ผู้ปกครองไม่สนับสนุนการเรียนของนักเรียนหรือไม่สนใจการเรียน
11. การติดต่อระหว่างบ้านกับโรงเรียนไม่ดี
12. การบริหารโรงเรียนไม่ดี
13. ห้องเรียนไม่เหมาะสมคับแคบ อุดกู่

สงข ทongsาย¹ พุดถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเรียนอ่อนไว้ดังนี้

1. เป็นพวกเด็กปัญญาอ่อน เด็กพวกนี้มีความสามารถในการเรียนรู้จำกัด เพราะมีความบกพร่องของสมองมาแต่กำเนิด การแก้ไขหรือรักษาให้ฉลาดขึ้นทำไม่ได้
2. ความบกพร่องของระบบรับความรู้สึกอันเป็นทางเรียนรู้ เช่น สายตาสั้น

หูตึง

3. ความพิการของสมอง เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน เช่น บริเวณศีรษะถูกกระทบกระเทือนโดยอุบัติเหตุ หรือเกิดจากการเป็นโรคติดเชื้ออย่างแรง เช่น ป่วยเป็นไทฟอยด์ หรือโรคซิฟิลิสที่ติดต่อกันมาจากพ่อแม่

¹ สงข ทongsาย, "ทำไมเด็กจึงเรียนอ่อน" ประชาศึกษา 17 (เมษายน 2509) :

4. สุขภาพทางร่างกายไม่ดี
5. การขาดอาหาร
6. อารมณ์ของเด็ก
7. เหตุการณ์ที่โรงเรียน เช่น บรรยากาศของห้องเรียน ท่าทีของครูผู้สอน ท่าทีของเพื่อนร่วมชั้น เหล่านี้เป็นต้น ที่ทำให้เด็กเรียนหนังสือไม่ได้
8. ครูผู้สอน ครูซึ่งไม่เอาใจใส่ต่อการสอน จะทำให้เด็กเบื่อหน่ายต่อการเรียนและเรียนได้ไม่ดี

ในปี 2509 บงบุทท วีระวงศ์¹ ได้ศึกษาถึงสาเหตุซึ่งทำให้ผลการเรียนของนักเรียนตกต่ำ โดยศึกษากับครูและนักเรียนในโรงเรียนมัธยม จำนวน 422 คน แบ่งครู 50 คน และนักเรียน 372 คน ปรากฏผลดังนี้คือ นักเรียนร้อยละ 67.34 ตอบว่าวิชาที่เรียนยากขณะที่มีครูเพียงร้อยละ 4.4 เท่านั้นที่เห็นด้วย นักเรียนร้อยละ 52.40 ตอบว่าครูสอนไม่ดี ครูเองเห็นด้วยเพียงร้อยละ 0.8 นักเรียนร้อยละ 40.04 ตอบว่าเรียนไม่ดี เนื่องจากความจำและสมองไม่ดี และมีครูอีกถึงร้อยละ 70.2 เห็นด้วย และประการสุดท้าย นักเรียนร้อยละ 39.26 เห็นว่า ความเกียจคร้านทำให้ผลการเรียนตกต่ำ ซึ่งมีครูอีกร้อยละ 36.8 เห็นด้วย

ในปี 2520 นิภา พงศ์วิรัตน์² ได้ศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยศึกษาจากเด็กจำนวน 361 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด พบว่า ในด้านเศรษฐกิจและการศึกษานั้น เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับครูมากที่สุด ส่วนลำดับรองลงมาคือ ปัญหาเกี่ยวกับสติปัญญา เชื่องช้าไม่ทันเพื่อน ปัญหาด้านสุขภาพ และสภาพที่อยู่ทางบ้าน

¹ บงบุทท วีระวงศ์, "การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนเหล่านั้นตกต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509), หน้า 75.

² นิภา พงศ์วิรัตน์, "การศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2520), หน้า 28.

ข. เอกสารและการวิจัยจากต่างประเทศ

ลูเอลลา โคล (Luella Cole) พูดถึงสาเหตุซึ่งทำให้เด็กเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนไว้ว่า นักการศึกษาหลายคนในความเห็นที่นิยมเอียงไปในทำนองว่า การที่เด็กเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น เนื่องมาจากการสอนไม่ดี และอีกหลายคนเชื่อว่าสภาพสิ่งแวดล้อม ความบกพร่องส่วนตัวหรือสภาวะอารมณ์ที่ไม่ปกติก็เป็นสาเหตุด้วย อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ จำนวนนักเรียนรอยละเกือบ 50 ซึ่งสอบตกกลับมี I.Q. สูงกว่า 110 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางสมองว่าสามารถเรียนในระดับมัธยมศึกษาได้¹

เฮอร็อค (Hurlock) ให้ความเห็นว่า เด็กวัยรุ่นหลายคน ซึ่งสามารถผ่านการเรียนในระดับประถมศึกษาได้อย่างสบาย แต่กลับประสบความยุ่งยากเกี่ยวกับวิชาที่เรียนเมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา นั้น เนื่องมาจากเด็กพวกนี้มีความรู้พื้นฐานไม่ดี หรือไม่เช่นนั้นก็เนื่องมาจากการเรียนวิชาในระดับสูงขึ้นไปนั้น เน้นที่การให้รู้จักเหตุผลมากกว่าการให้จำสิ่งที่เรียน เด็กซึ่งสามารถเรียนได้ดีเพียงแต่สามารถจำเรื่องที่เรียนแล้วได้นั้น จะไม่สามารถเรียนได้ดีเสมอไปเมื่อจำเป็นต้องคิดและใช้เหตุผลกับเรื่องที่เรียน แต่ไม่ว่าอะไรจะเป็นสาเหตุให้เด็กต้องสอบตกก็ตามเด็กพวกนี้มักจะเป็นพวกที่มีอารมณ์อ่อนไหว และไวต่อการสนองตอบต่อสิ่งที่ทำให้ผิดหวังมาก พวกเขาอาจจะถึงกับหนีออกจากบ้าน ออกจากโรงเรียน หรือแม่จะมาตัวตายก็ได้²

¹ Luella Cole, Psychology of Adolescence, (New York : Rinehart and Company, 1948), p. 444-445.

² Elizabeth B. Hurlock, Adolescence Development, (New York : McGraw-Hill Book Co., 1955), p.76 - 77.

เจอร์ซิลด์ (Jersild) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการที่เด็กเรียนอ่อนไว้หลายตอน
ดังนี้

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา มักจะแสดงออกให้เห็นบ่อยครั้งมากกว่านักเรียน
ในระดับประถมศึกษา ว่าไม่ชอบครู ไม่ชอบการจัดโปรแกรมการเรียนของโรงเรียน และไม่ชอบ
กฎ และระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน¹

บางครั้งครูและนักเรียนก็ให้เหตุผลในเรื่องการที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน
ต่างกันคือ แต่ละฝ่ายให้ความสำคัญของสาเหตุไม่เท่ากัน ดังการวิจัยของ กิลเบิร์ต (Gilbert)
พบว่า ฝ่ายนักเรียนกล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกันเองในหมู่นักเรียนเป็นสาเหตุสำคัญที่สุด สติปัญญา
ไม่ดีเป็นสาเหตุรองลงมา และความเกียจคร้านเป็นสาเหตุอันดับสุดท้าย แต่ฝ่ายครูเห็นว่า การไม่
ชอบครูผู้สอนเป็นสาเหตุสำคัญที่สุด การร่วมกิจกรรมกันเองในหมู่นักเรียนเป็นสาเหตุรองลงมา และ
สติปัญญาไม่ดีเป็นสาเหตุอันดับสุดท้าย²

¹ H.H. Gilbert, " High-School Students' Opinions on Reasons for Failure in High-School Subjects, " Journal of Educational Research 23 (1931) : 46-49 As cited in Arthur T. Jersild, The Psychology of Adolescence, (New York : The Macmillan Company, 1975), p.283.

² Ibid.

นอกจากนี้แล้ว เจอร์ซิดล์ (Jersild) ยังกล่าวอีกว่า เด็กวัยรุ่นนั้นเมื่อเรียนระดับสูงขึ้นจะไปลดความสนใจในด้านวิชาการลง แต่กลับหันไปเพิ่มความสนใจในการเล่นเกมส์หรือกีฬาต่าง ๆ ดังแสดงให้เห็นในผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตัวเลขแสดงความสนใจของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ คิดเป็นอัตราร้อยละ

	ชอบ	ไม่ชอบ	ชอบ	ไม่ชอบ
	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด
ระดับเกรด	1 - 6	1 - 6	7 - 12	7 - 12
อายุ	6 - 12	6 - 12	12 - 18	12 - 18
จำนวนนักเรียน	996	996	602	602
เกมส์ กีฬา ยิมนาสติก ฯลฯ	5.1	5.4	31.9	2.8
วิชาการ	81.4	42.7	52.8	46.2
งานบ้านถือป	11.5	4.8	10.5	3.2 ¹

เชลดอน และอีลีเนอร์ กลุค (Sheldon and Elenor Gluck) ได้ศึกษาเด็กที่กระทำผิดจำนวน 500 คน และเด็กที่ไม่ได้ทำผิดอีก 500 คน ในบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการใช้แบบสอบถาม ได้พบว่า สถานการณ์ต่าง ๆ ในครอบครัวมีส่วนผลักดันให้เด็กกระทำผิดมากกว่าสภาพที่อยู่อาศัย สถานการณ์ดังกล่าวได้แก่ ปัญหาทางเศรษฐกิจ สถานภาพทางการสมรสของบิดามารดา ระเบียบวินัย การเลี้ยงดูและการอบรมสั่งสอน²

¹ Ibid, P.283.

² Sheldon and Elenor Gluck, Unraveling Juvenile Delinquency U.S.A., (Boston : Harvard University Press, 1950), p.115-133.

แมรี และลอเรนซ์ เค แฟรงค์ (Mary and Lawrence K. Frank)
กล่าวว่า สถานการณ์ในครอบครัวซึ่งจะมีผลกระทบต่อเด็กวัยรุ่นหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับอายุ
และวุฒิภาวะของเด็ก ไม่ว่าเด็กนั้นจะอยู่ที่บ้านหรือโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม นอกจากนี้แล้ว
สถานการณ์ทางครอบครัวจะมีผลต่อเด็กมากน้อยเพียงไร ยังขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของ
สมาชิกในครอบครัว สถานที่ตั้งของที่อยู่อาศัย วัฒนธรรม ชนบทธรรมเนียมประเพณีและศาสนาอีก
ด้วย¹

เลแลนด์ สมิท (Leland Smith) ได้ศึกษานักศึกษาซึ่งประสบความสำเร็จ
ในการเรียนจำนวน 32 คน และนักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนอีก 31 คน ได้พบว่า
- นักศึกษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน รู้สึกว่าถูกพ่อแม่บังคับให้เรียนหนังสือ
เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้น แต่นักศึกษที่ประสบความสำเร็จในการเรียนกลับรู้สึกว่าตัวเองทำงาน
ที่บังคับตนเองให้เรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี
- นักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน มักจะหมกมุ่นอยู่กับสถานะของตนเอง
เงิน และการใช้ชีวิตอย่างตามสบาย ในขณะที่นักศึกษาซึ่งประสบความสำเร็จในการเรียน กลับพอใจ
กับวัฒนธรรมอันดีงามและการช่วยเหลือสังคม เพื่อมนุษยธรรม
- นักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่าตัวเองมีปัญหาส่วนตัว
ขณะเดียวกันมีนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่รู้สึกว่าตนเองมี
ปัญหาส่วนตัว²

¹ Mary and Lawrence K. Frank, Your Adolescent At Home And In School (New York : The Viking Press, 1956), P.24.

² Leland Smith, " Significant Differences Between High-Ability Achieving and Nonachieving College Freshmen As Revealed by Interview Data, " The Journal of Educational Research 59 (September 1965) : 10-11.

จอร์จ เอ็ม อัลเลบรันด์ (George N. Allebrand) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ และเจตคติของเด็กที่มีความสามารถในการอ่านได้ดีจำนวน 82 คน และเด็กที่มีความสามารถในการอ่านไม่ดี จำนวน 71 คน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้คือ จากการใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพของแคลิฟอร์เนีย (The California Test of Personality) ทดสอบเด็กทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านดี ทำคะแนนได้อยู่ในเกณฑ์สูงกว่าค่าเฉลี่ยในทุกเรื่อง ยกเว้นในเรื่อง Anti-Social Tendencies เพียงเรื่องเดียวที่ได้คะแนนต่ำ คือ อยู่ในระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 38 (38th percentile) อย่างไรก็ตามจากคะแนนโดยส่วนใหญ่แล้ว แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้ ปรับตัวเองได้ดีกว่าในทุกเรื่อง สำหรับเด็กกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านไม่ดีนั้น ปรากฏว่า ทำคะแนนได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (50th percentile) ในทุกเรื่อง¹

หลุย เฟรลส์ (Lois Frel) ได้ทำการตรวจสอบสุขภาพทางร่างกายของนักเรียน และศึกษาสมุคประวัติสุขภาพทางร่างกายของเด็กจนได้ข้อสรุปว่า ปัญหาทางด้านสุขภาพทางร่างกายอันเนื่องมาจากโรคภัยต่าง ๆ นั้น มีส่วนทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ โรคภัยต่าง ๆ เหล่านั้นได้แก่ โรคปวดตามข้อ วัณโรค โรคลมบ้าหมู บาดแผลเรื้อรัง โรคเกี่ยวกับกระดูก หอบหืด เลือดกำเดาออกง่าย โรคเกี่ยวกับหัวใจ ปวดศีรษะบ่อย ๆ ไตอักเสบ และโรคโลหิตจาง²

¹ George N. Allebrand, " Personality Characteristics and Attitudes Toward Achievement of Good and Poor Readers, " The Journal of Educational Research 59 (September 1965) : 29.

² Lois Frels, " Behavioral Changes in Students, " The Journal of School Health 39 (June 1969) : 406.

✓ จิม โอลเซน (Jim Olsen) มีความเห็นว่า การแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มที่เรียนได้เร็ว และกลุ่มที่เรียนได้ช้า จะมีผลทำให้เด็กซึ่งอยู่ในกลุ่มที่เรียนได้ช้า รู้สึกว่าตัวเองเป็นเด็กโง่ ทั้งนี้ โอลเซน(Olsen) ได้อ้างถึงผลการวิจัยของ แมกซ์มันน์ แมนน์ (Maxine Mann) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ และได้พบว่า เมื่อเด็กที่อยู่ในกลุ่มที่เรียนได้ช้าถูกถามว่าทำไมจึงอยู่ในกลุ่มนี้ พวกเขาให้คำตอบว่า "ฉันโง่เกินไป" "ฉันคิดเก่ง ๆ ไม่เป็น" "เราไม่เก่ง" และ "ฉันคิดดี ๆ ไม่ได้" ¹

เมอร์ล บี คาร์เนส และ อาร์ รีด เซห์แบค (Merle B. Karnes and R. Reid Zehrbach) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการเรียนตลอดจนการประสบความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กนั้น ขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการด้วยกัน ประการแรกคือ สถานทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองของผู้เรียน นอกจากนี้แล้วยังขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้ปกครองของเด็กอีกด้วย ทั้งนี้ คาร์เนส และ เซห์แบค ได้อ้างถึงผลการวิจัยของ เลสเซอร์ (Lesser) และ ไฟเฟอร์ (Fifer) ซึ่งได้พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวชาวยิว จีน อินเดีย และ เปอร์เซีย-โคริกนั้น มีความสามารถแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถด้านการใช้ตัวเลข ความสามารถด้านการพูด และความสามารถด้านการใช้เหตุผล²

¹ Jim Olsen, "Should We Group by Ability," The Journal of Teacher Education 18 (Summer 1967) : 201.

² Merle B. Karnes and R. Reid Zehrbach, "Parental Attitudes and Education in the Culture of Poverty," Journal of Research and Development in Education 8 (Winter 1975) : 45.